

רואים שקוף

מלינה גברעם בבית האמנים החדש, ראשון לציון

את האידיאה האוטופית של היעדר חומות, הריסתן או יציאה מהן, בחרה לייצג בתערוכה באמצעות דימויים אנושיים 'נזילים', סוג של צלליות אנושיות שציירה בצבע שחור על ניילון שקוף. באופן דומה משמשות העבודות המיניאטוריות שציירה על גבי כיסויי דיסקים כלבנים, יחידות קטנות ולא מאיימות שמתחברות לרעיון של בניית מחסומים והריסתם.

התערוכה "רואים שקוף" של מלינה גברעם אינה מבקשת להיות 'יפה' או אסתטית, אלא להאיר ולהדהד מציאות חבולה וחצויה באשר היא. כמאמר השיר, גברעם רואה באמנות כלי אפקטיבי לקידום שיח חברתי ופוליטי של אחדות, אחווה ותקווה.

אוצרת: ד"ר נירה טסלר

תערוכת היחיד רואים שקוף של האמנית מלינה גברעם עוסקת בהיבטים האנושיים, ההומניטריים והפילוסופיים שעולים מאקט בניית חומות הפרדה בין אוכלוסיות באשר הן. חומות הן אטומות: ובאטימותן מסמנות את האוכלוסייה שמנגד כשקופה. לדברי גברעם, זו הסיבה שבחרה בשיר הפופולרי "רואים רחוק רואים שקוף" (מילים: יענקלה רוטבליט, לחן: שמוליק קראוס). כמעין מוטו שמלווה את התערוכה.

בתערוכה עבודות גדולות ממדים ודומיננטיות על מצעים לא שגרתיים, בצד מיניאטורות על גבי עטיפות דיסקים, עבודות באקריליק על שקפים ועל בדים. משטחים נרחבים ואטומים של קרטון גלי משמש ושקי מלט עשויים נייר שמצאה באתר בנייה בעיר מגוריה, עליהם ציירה דימויים שטוחים ואפלים, חסרי זהות. הקרטון הגלי המאורך והגס נפרש בחלל כייצוג לקיום חומות פיזיות שחוצצות בין בני אדם.

Seeing transparent

Melina Gvaram at the new artist house, Rishon LeZion

The solo exhibition seeing transparent, by artist Melina Gvaram, is dealing with the human, humanitarian and philosophical aspects that arise from the act of building separation walls between populations wherever they are. Walls are opaque; and at the same time they mark the opposite population as transparent. According to Gvaram, this is why she chose the popular song "Seeing Far Seeing Transparent" (words: Yankele Rotblit, Composer: Shmulik Kraus), as a kind of motto accompanying the exhibition.

The exhibition features large and dominant works on unconventional beddings, miniatures on disc covers, acrylic works on transparencies and fabrics. Wide, opaque corrugated cardboard surfaces and cement bags made of paper she found on a construction site in her hometown, on which she painted flat, dark, identity-less images. The elongated and coarse

corrugated cardboard is spread out in space as a representation of the existence of physical walls that divide between humans. She chose to represent the utopian idea of the lack of walls, demolition, or exit, using human 'fluid' images, kind of human silhouettes painted in black on transparent nylon. Similarly, the miniature works she painted on disk covers are "bricks," small, non-threatening units that connect to the idea of building barriers and demolishing them.

Melina Gabram's "Seeing Transparent" exhibition does not seek to be 'beautiful' or aesthetic, but rather to illuminate and echo a bruised and divided reality as it is. As the song's article, Gvaram sees art as an effective tool for promoting social and political discourse of unity, brotherhood and hope.

Curator: Dr. Nira Tessler

